

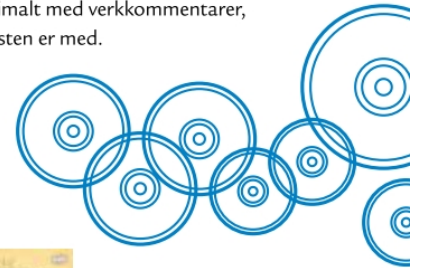

Mary's Song: Havrøy *O magnum mysterium. Ave Maria. Salve Regina. Stabat Mater* **Nystedt** *Mary's Song* **Busto** *Magnificat. Salve Regina* **Luenegen** *Salve Regina*
Ensemble Ylajali dir. Pal Åre Bakksjø
Lawo Classics LWM 006 (49 minutter)
1 2 3 4 **5** 6

Ensemble Ylajalis repertoar med kirke-musikk er hovedsakelig bygget rundt musikk av Frank Havrøy og Javier Busto – seks av åtte verk er deres. Det synges vakkert og smektende, og Ensemble Ylajali har en misunnelsesverdig rik klang til å være et kor med bare 22 sangere. Fremføringen av sekvensene til *Salve Regina* er rosverdig polert, hvert verk står fint for seg.

Nystedts *Mary's Song* står fint mellom Havrøys *O magnum mysterium* og Bustos *Magnificat* og skaper en variert innledning.

Det beste er gjemt til slutt, med en strålende gjengivelse av Havrøys *Stabat Mater*. De som mener at ny musikk er uharmonisk og fremmedgjørende bør merke seg denne platen. Førsteklasses lyd, minimalt med verkkommentarer, men teksten er med.

Voices of Women:
Valen *Drei Gedichte von Goethe*, Op. 6.
Mignon – Zwei Drei Gedichte von Goethe, Op. 7 **Stalheim** *Ophelia Scene*
Hvoslef *From the Gospel According to Mary Magdalene*
Bettina Smith (mezzosopran),
Einar Røttingen (klaver)
Lawo Classics LWC1067 (54 minutter)
1 2 3 4 5 **6**

en håndfull minutter, skrevet i hans banebrytende atonale stil midt på 1920-tallet, til post-modernistiske kantater av Jostein Stalheim og Ketil Hvoslef.

From the Gospel According to Mary Magdalene (2009) er overraskende, Hvoslefs første verk for sang og klaver og, med over tyve minutters varighet, et av de lengste enkeltspenn for denne besetningen. Det er en gripende forestilling, overbevisende fremført av Smith og Røttingen. Nesten like fin er Stalheims *Ophelia Scenes*, der konsertformen eksploderer i det teatrale, drevet av heltinnens indre monolog. Et finere moderne sang-klaver-program er det vanskelig å finne.

En uvanlig fin plate, bygget rundt fire svært forskjellige, men viktige kvinneskikkelser: Goethes *Suleika* og *Mignon*, Shakespeares *Ofelia*, og *Maria Magdalena*. Stilutvalget er bredt, fra Valens små, juvellignende miniatyrer på tilsammen

Fongaard *Invensjoner*, Op.32.
3 Concertinoer, Op.36. *Refleksjoner*, Op.33.
Sonater nr. 1, Op.48; nr. 2, Op.58.
Galaxe, Op.46. *Aforismer del 1*, Op.61;
del 2, Op.63. *Novasjoner*, Op.62.
Improvisasjoner, Op. 81. *Sinfonia Microtonalis nr. 1*, Op 79 **Ferneyhough** *Renvoi-Shards*
Moe *KRAV Torvund* *Guitar in the Mud*
Anders Førisdal (elektrisk & mikro-intervallgitar, stemme, slagverk). Håkon Stene (kvarttone-vibrafon, slagverk).
Eirik Raude (slagverk)
Aurora ACD5068 (2CDs: 132 minutter)
1 2 3 4 **5** 6

Bjørn Fongaard var en sann pionér, like viktig for avantgarde gitarmusikk som Cage og Haba er for større ensembler. De elleve verkene er fra 1964-75, etter at Fongaard gikk inn i en mer radikal periode. Alle benytter preparert elektrisk mikrointervallgitar, der de mest stemningsfulle er solostykkene, vakkert og delikat fremført av Anders Førisdal, som de to korte sonatene (1971 og 1975) og den nesten Chopinske – om enn ikke i stil – *Invensjoner* (1964). Tittelsporet, *Galaxe* (1966), har et mer flyktig uttrykk.

Førisdal spiller alt, og bidrar også med stemme og slagverk i andre del av *Aforismer* (1963) og tre korte *Concertinoer* (1964), mens Ferneyhoughs tørre *Renvoi-Shards* (2010) krever medspillere. De to platene kan bli for mye av det gode å høre sammenhengende, men det er mye å glede seg over, ikke minst Øyvind Torvunds *Guitar in the Mud* (2014), som nesten høres tonal i sammenhengen!

Something New:
Mostad *I butikkens skoger. Pusteøvelse*
Kruse *O, From What Power*
Habbestad *Hymni et Sequentiae*
Nystedt *Beata nobis* **Plagge** *Nattens Sanger*
Karlsen *Qui degis in Præsidio altissimi*
Næss *Veldig reiser landet seg*
Ødegaard *Og her er guten. Fri*
Christiania Mannskor,
dir. Marius Skjølaas
Lawo Classics LWC1076 (54 minutter)
1 2 3 4 **5** 6

Something New er akkurat som den foregir – en plate med ny musikk for mannskor. Verkene er komponert gjennom de siste fire tiår og strekker seg fra relativt ukompliserte, men på ingen måte enkle sanger av Mostad, Næss og Ødegaard, til større verk som Kjell Habbestads *Hymni et Sequentiae* og Wolfgang Plagges *Nattens Sanger*, skrevet til tre tidlige og metrisk vanskelige dikt av Ibsen. Habbestads tilsiktede arkaisk-klingende tonesettinger til middelaldersk latin er rikt atmosfæriske; svært annerledes er Karlsens og Nystedts latinske motetter. Ja, *Beata nobis* er et nesten perfekt eksempel på sistnevntes fullendte kunst. Strålende fremføring, program og opptak.